

«Η κοινωνική ἀλληλεγγύη στις ἡμέρες μας»

Σάββατο 14 & Κυριακή 15 Μαΐου 2016
Αἶθουσα «Επάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια

Ἡ ἐκδήλωση διοργανώνεται με τὴν εὐκαιρία τῆς ἑορτῆς τῶν Μυροφόρων καὶ τῶν Ἑπτὰ Διακόνων, με τὸ ἀκόλουθο πρόγραμμα:

Σάββατο 14 Μαΐου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ. Εἰσηγήσεις με γενικὸ θέμα: «Ἡ κοινωνία καὶ τὰ πρόσωπα με ἀναπηρίες».

Κυριακή 15 Μαΐου, τὸ πρωῖ κοινὸς ἐκκλησιασμός στὸν **Ἱ. Ν. Αγ. Κων/νου Ὁμονοίας**, με μνημόνευση τῶν προσώπων με κοινωνικὴ προσφορὰ καὶ σύσκεψη **στις 11:00 π.μ.** στὴν αἶθουσα «Επάλξεις», με γενικὸ θέμα: «Κοινωνία προσώπων: Δυσκολίες καὶ προοπτικές.».

Συντονίζει ὁ **κ. Γ. Τσούπρας**, διδάκτωρ θεολογίας. Λαμβάνουν μέρος εἰδικοί ψυχολόγοι, ἐκπαιδευτικοὶ καὶ κοινωνιολόγοι. **Ἀκολουθεῖ γεῦμα ἀγάπης.**
Εἴσοδος ἐλεύθερη

Ἡ γενικὴ παραλυσία στὴν χώρα μας καὶ προτάσεις θεραπείας

Κυριακή 22 Μαΐου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.
Αἶθουσα «Επάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια
Ὁμιλητής: **κ. Β. Τσούπρας**, θεολόγος-κοινωνιολόγος.

Ἐκδήλωση μνήμης γιὰ τὴν Βασιλεύουσα

Κυριακή 29 Μαΐου καὶ ὥρα 7:00 μ.μ.
Αἶθουσα «Επάλξεις», Ζήνωνος 3, β' ὄρ. Ὁμόνοια
Θρηνοὶ καὶ παραδοσιακὰ ἄσματα ἀπὸ τὴν χορωδία «ΕΠΑΛΞΕΙΣ».

Ὁμιλία ἀπὸ τὴν ἐκπαιδευτικὸ κ. Σοφία Μπεκρῆ σχετικῶς με τὰ αἷτια καὶ τὶς συνέπειες τῆς Ἀλώσεως.
Εἴσοδος ἐλεύθερη

Οἱ δραστηριότητες συνεχίζονται

Στὴν κεντρικὴ αἶθουσα τῶν Ἐπάλξεων, Ζήνωνος 3, β' ὄροφος, πλ. Ὁμονοίας, γίνονται ἐνδιαφέρουσες ὁμιλίες καὶ καθημερινῶς παρέχονται δωρεὰν μαθήματα ἀρχαίων ἑλληνικῶν, ξένων γλωσσῶν, μουσικῆς καὶ ἠλεκτρονικῶν ὑπολογιστῶν. Ἐπίσης, διοργανώνονται πολιτιστικὲς καὶ ψυχαγωγικὲς ἐκδηλώσεις καθὼς καὶ μορφωτικὲς ἐκδρομές.

**Πληροφορίες: Ὁρθόδοξη Ἐφημερίδα «Επάλξεις»,
τηλ: 210 52 30948, 6987 353063.**

Οἱ Ἐπάλξεις τοῦ Αἰγάλεω

Οἱ ὁμιλίες καὶ οἱ λοιπὲς δραστηριότητες τῶν Ἐπάλξεων Αἰγάλεω συνεχίζονται στὴν αἶθουσά των «*Μαρία ἡ Μαγδαληνή*», **Ἀναγεννήσεως 19** (πλησίον Ἁγ. Σπυρίδωνος), με κεντρικὴ ὁμιλία καὶ Ἱερὰ Παράκληση κάθε **Τρίτη βράδυ καὶ ὥρα 7.00 μ.μ.**

Παρακαλοῦνται οἱ ἀναγνώστες τοῦ Αἰγάλεω καὶ τῶν γύρω περιοχῶν νὰ παρακολουθοῦν τὶς δραστηριότητες αὐτὲς πρὸς ὠφέλειά των.

**Πληροφορίες: Μαγδαληνὴ Κόκορη,
Ἱατρός-Θεολόγος, στὸ τηλέφωνο: 210-59 82.573.**

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶς

Τώρα, ἀγαπητοὶ μας ἀναγνώστες, τώρα πού τὰ πάντα πλημμύρισαν ἀπὸ φῶς, τώρα πού ἀνέτειλε ἡ ἀνοιξη καὶ ἔλαμψε ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου, τώρα πού τὰ πάντα γέμισαν ἀπὸ χαρὰ, ἀκριβῶς τώρα καὶ ἐμεῖς ἄς χαροῦμε, ὅπως τότε οἱ μαθητὲς «ἐχάρησαν ἰδόντες τὸν Κύριον».

Ἡ χαρὰ μας, μάλιστα, αὐτὴ γίνεται ἀκόμη μεγαλύτερη, ἐάν σκεφτοῦμε ὅτι «Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, θάνατος αὐτοῦ οὐκέτι κυριεύει» καὶ ὅτι ἡ Ἀνάσταση τοῦ Κυρίου ἐξασφαλίζει καὶ τὴν ἀνάσταση τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἀφοῦ ὁ Κύριός μας Ἀναστάς «ἀρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο».

Καὶ ἔχομε τόση ἀνάγκη νὰ χαροῦμε καὶ ἐμεῖς στὶς ἡμέρες μας, ἀφοῦ καὶ πάλι οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους ξαναβυθίζουν τὴν ἀνθρωπότητα σὲ πλήρη ἀνασφάλεια καὶ ἀπογοήτευση, ὅλα πιά γύρω μας καὶ μέσα μας τὰ σκιάζει ἡ φοβέρα καὶ

τὰ πλακώνει ἡ σκλαβιά. Τὸ δὲ χειρότερο εἶναι ὅτι σ' αὐτὴν τὴν πολύπλευρη σκλαβιά ἔχομε συμβάλει ὅλοι οἱ ἄνθρωποι τοῦ πλανήτη μας, ἀκόμα καὶ ἐμεῖς οἱ ὀρθόδοξοι, ἀφοῦ κάθε φορὰ δὲν ἐπιλέγομε τὸν ἀναστάσιμο τρόπο ζωῆς καὶ πολιτείας τοῦ Χριστοῦ μας ἀλλὰ τὸν φθορογενὴ κατήφορο τοῦ Καίσαρος καὶ τῶν κερδοσκοπικῶν ὀργάνων του.

Γι' αὐτό, μαζί με τὴν χαρὰ ὅτι ὁ ἀρχηγὸς τῆς πίστεώς μας εἶναι ὁ νικητὴς τοῦ θανάτου, ἄς γεννηθῆ μέσα μας μιὰ βέβαιη ἐλπίδα ὅτι καὶ στὶς ἡμέρες μας ὁ Ἀναστάς Κύριος ὡς παντοδύναμος δίνει δύναμη καὶ θάρρος στοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφούς Του, ἀφοῦ «*χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας*».

Ἀντὶ, λοιπόν, νὰ παραπονώμαστε καὶ νὰ θρηνολογοῦμε γιὰ τὸ καταστρεπτικὸ κακὸ πού ὑπάρχει

συνέχεια στή σελ. 2

Ἀκοῦσα! Σημαίνει «Καλῶς ἦρθες»

Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο

Ισως δὲν εἶναι τυχαίό αὐτό που βλέπουμε παντοῦ στὴν Γκάνα: *Gye Nyame*, “τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό”, σύμβολο τῆς υπεροχῆς τοῦ Θεοῦ. Αὐτὸ τὸ μοναδικὸ καὶ ὁμορφο σύμβολο βρίσκεται παντοῦ στὴν Γκάνα. Εἶναι τὸ πιο δημοφιλὲς διακοσμητικὸ, δηλώνει τὸ βαθιὰ θρησκευτικὸ χαρακτῆρα τῶν ἀνθρώπων στὴν Γκάνα. *Gye Nyame*, “τίποτα ἐκτὸς ἀπὸ τὸν Θεό”.

Καὶ τότε δόξασα τὸ Θεὸ γιὰ τὸ ἔργο τῆς Ἱεραποστολῆς, ἐπειδὴ ἐπιτελεῖται με συστηματικὴτητα καὶ γιὰ πολλὰ χρόνια ἀπὸ ὅλους τοὺς προκατόχους μου καὶ εἶναι ἀναγκαῖα ἡ συνέχιση αὐτῆς τῆς προσπάθειας, ὅταν βλέπεις τέτοιους καρπούς πρὸς δόξαν τοῦ Ἁγίου ονόματος τοῦ Θεοῦ.

Μάλιστα, εἶναι ἀπαραίτητο νὰ σας ἀναφέρω ὅτι εἶναι πολὺ σημαντικό νὰ δημιουργήσεις μιὰ κατάστα-

ση, κτίζοντας μιὰ ἐκκλησία, ἓνα σχολεῖο, μιὰ κλινικὴ. Ἀλλὰ πιο σημαντικὴ ἀκόμη εἶναι ἡ καταξίωση αὐτῶν τῶν κτηρίων στὴν ἐν χρόνῳ λειτουργία τους, ἡ ὁποία θέλει συνεχὴ στήριξη καὶ βοήθεια γιὰ τὴν εὐρυθμὴ λειτουργία αὐτῶν τῶν εγκαταστάσεων. Δυστυχῶς,

συνέχεια στή σελ. 2

Ἑργατικὴ Πρωτομαγιά

Ἡ 1η Μαΐου ἑορταζόταν πάντοτε ὡς ἐργατικὴ πρωτομαγιά, ἀλλ' ἦταν μιὰ ἑορτὴ καθαρῶς φυσιολατρικὴ. Ἀπὸ τὰ πανάρχαια χρόνια οἱ ἄνθρωποι, θεωροῦντες τὴν καθαρότητα τοῦ οὐρανοῦ, τὸν ἀστράπτοντα ἥλιο τοῦ Μαΐου, τὴν ὀλάνθιστη φύση, τὴν πληθώρα τῶν ῥόδων καὶ τοῦ εἰδικοῦ ἄνθους τοῦ Μαγιοῦ καὶ γενικῶς τὴν σφύζουσα ἀπὸ ζωὴ καὶ ὠραιότητα ἔτοιμη νὰ καρπίσει φύση, ξεσποῦσαν σὲ ἐκδηλώσεις χαρᾶς καὶ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ἐξέδραμαν στὴν ὑπαιθρο χώρα, γιὰ νὰ λατρεύσουν τὶς τότε θεότητες τῆς φύσεως.

Παρ' ὅλον ὅτι με τὴν διάδοση καὶ ἐξάπλωση τοῦ Χριστιανισμοῦ καταργήθηκαν οἱ θεότητες, παρέμεινε ὁμως ἡ ἑορτὴ αὐτὴ ὡς λαϊκὴ ἐκδήλωση, ἄνευ πλέον

συνέχεια στή σελ. 3

Ἀνάσταση καὶ ἐπανάσταση

Ορθότατα, ἀγαπητοὶ ἀναγνώστες, ὀρθότατα ἔχει χαρακτηρισθῆ ὁ Χριστιανισμὸς ὡς διαρκῆς ἀνάσταση καὶ ἐπανάσταση.

Διαρκῆς ἀνάσταση μὲν, διότι ὁ Κύριός μας, ὅπως θέλει ἡ Γραφή, Ἀναστάς ἐκ τῶν νεκρῶν οὐκέτι ἀποθνήσκει, ὁ θάνατος δὲν θὰ τὸν κυριεύσει ποτὲ πλέον. Ὅσοι πιστεύουν εἰς Αὐτὸν κοινωνοῦν τοῦ ἀνεστημένου σώματός Του καὶ ἀνασταίνονται καὶ μένουν μαζί Του εἰς τὸν αἰῶνα. Εἶναι δὲ ἐπανάσταση ὁ Χριστιανισμὸς, διότι ὁ Κύριος, διὰ τοῦτο ἀκριβῶς ἀπέθανε, ἀνέστη καὶ ζῆ, γιὰ νὰ καταλύσει τὸ κράτος τοῦ θανάτου, νὰ κυριαρχήσει ἐπὶ ζώντων καὶ νεκρῶν καὶ νὰ γεμίσει τὸν οὐρανὸ, τὴν γῆ καὶ τὰ καταχθόνια ἀπὸ ἄπλετο φῶς.

συνέχεια στή σελ. 4

Νῦν πάντα πεπλήρωται φῶτος

συνέχεια από τή σελ. 1

στὸν κόσμο καὶ γιὰ τὰ δεινὰ πού ἐπεσώρευσαν στὴν χώρα μας οἱ διεθνεῖς ἀπατεῶνες, οἱ ἄχρηστοι πολιτικοί μας καὶ ἡ ἐπιπολαιότητα ἡμῶν τῶν πολιτῶν, θετικώτερο εἶναι νὰ ἀφήσωμε τὸ φῶς τῆς Αναστάσεως νὰ καταυγάσῃ καὶ νὰ θεραπεύσῃ ὅλους τοὺς τομεῖς καὶ ὅλες τὶς ἐκφάνσεις τοῦ δημοσίου καὶ προσωπικοῦ μας βίου γιὰ τὸ κοινὸ καλὸ.

Εἶναι ἀνάγκη μάλιστα νὰ κατανοήσωμε ὅτι ἡ σταυροαναστάσιμη πορεία δὲν εἶναι χρήσιμη μόνον γιὰ τὴν θρησκευτικὴ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἀλλὰ καὶ γιὰ ὅλες τὶς ἄλλες πλευρὲς τῆς ζωῆς του. Δὲν περιορίζεται μόνον στὴν παρακολούθησιν τῆς ἀναστάσιμης λειτουργίας (ὅταν καὶ γιὰ ὅσους τὴν παρακολουθοῦν μέχρι τέλους), οὔτε στὶς ἄλλες ἐορταστικὲς ἐκδηλώσεις, ἀλλὰ στὸν καθημερινὸ κοινωνικὸ, οἰκογενειακὸ, προσωπικὸ καὶ πολιτικὸ βίον μας.

Δὲν μπορεῖ π.χ. ἓνας ὀρθόδοξος χριστιανὸς νὰ ψάλλῃ τὸ «Χριστὸς Ἀνέστη» καὶ μετὰ νὰ στραβοζυγιάζῃ, νὰ στραβοκοιτάζῃ, νὰ βλασφημῆ, νὰ καταριέται, νὰ ψευδορκίεσθαι, νὰ μικροκλέβῃ, νὰ συκοφαντῆ, νὰ συμβάλλῃ στὴν ἀδικία, στὴν ἐκμετάλλευσιν καὶ στὸν ἐξευτελισμὸ τῆς ἀνθρώπινης ἀξίας καὶ πρὸ παντὸς νὰ ψηφίζῃ ἄθεα ὑλιστικά, κεφαλαιοκρατικά, μασσονικά, φασιστικά ἢ ἄλλα ἀντίχριστα καὶ ἀπάνθρωπα συστήματα.

Ἀποδείχθηκε, λοιπόν, ἐγκληματικὸ λάθος ἡ ἀποψη μερικῶν θρησκευτικῶν κύκλων ὅτι ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας δὲν ἔχει καμμία σχέση μετὰ τὴν παρούσα ζωὴ ἀλλὰ μετὰ τὴν μέλλουσα. Ὅλοι αὐτοὶ ξεχνοῦν ὅτι ἡ μέλλουσα ζωὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν παρούσα. Ὡς κριτήριον μάλιστα κατὰ τὴν μέλλουσα κρίσιν δὲν θὰ εἶναι μόνον ἡ ὀρθόδοξη πίστις μας ἀλλὰ καὶ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς μας καὶ πρὸ παντὸς τὰ ἔργα μας.

Ἐὰν δὲν ἀφήσωμε, λοιπόν, νὰ συναναστηθῇ ὁ ἑαυτὸς μας μαζὶ μετὰ τὸν Χριστὸν, ἔαν δηλαδὴ ὁ τρόπος τῆς ζωῆς καὶ πολιτείας μας δὲν εἶναι σταυροαναστάσιμος, ἂς μὴν περιμένουμε ἀνάστασιν ζωῆς, γιὰ τὴν σκοτεινὰ μας ἔργα θὰ μᾶς ὀδηγήσουν σὲ ἀνάστασιν κρίσεως: «Ὁὐ πᾶς ὁ λέγων μοι: Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Πατρὸς μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς». Μάλιστα δὲ «ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρὰ ἐστίν».

Ἀφοῦ, λοιπόν, ἡ τέλεσις μόνον τῶν θρησκευτικῶν μας καθηκόντων δὲν μᾶς σώζει, ὅπως δὲν σώζονται καὶ τὰ δαιμόνια, παρ' ὅλον ὅτι «πιστεύουσι καὶ φρίττουσι», ἐφ' ὅσον δὲν ἔχουν ταπείνωσιν καὶ ἀγάπην, ἂς ἀφήσωμε ἐπιτέλους τὸ φῶς τῆς Αναστάσεως νὰ λάμψῃ παντοῦ, μέσα μας καὶ γύρω μας, παντοῦ καὶ πάντοτε, γιὰ νὰ μᾶς φωτίσῃ καὶ νὰ μᾶς θεραπεύσῃ. Χρειαζόμαστε, πράγματι, θεῖο φωτισμὸν, γιὰ νὰ κάναμε ἀκριβῶς τὰ ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὰ πού μᾶς ὠδήγησαν στὴν σύγχρονη πολυπλευρῆ σκλαβιά, στὴν πλήρη ἐξάρτησιν, στὸ ἀπέραντο χάος.

Ἐὰν τὴν καταναλωτικὴν μανίαν καὶ τὴν γενικὴν ἀσωτεία δὲν τὴν ἀντικαταστήσωμε μετὰ συνεπῆ καὶ δημιουργικὴν ζωὴν, ἔαν τὸν διχασμὸν καὶ τὶς ἀντιδικίες μας δὲν τὰ ἀντικαταστήσωμε μετὰ συνεργασία καὶ ἀλληλοβοήθεια, μὴν περιμένουμε κάτι καλὸ οὔτε γιὰ τὴν παρούσα οὔτε γιὰ τὴν μέλλουσα ζωὴ.

Ἡ κοινωνικὴ πρόοδος, ἡ προσωπικὴ εὐημερία καὶ ἡ πολιτικὴ εὐταξία χρειάζονται ἀνεστημένα πρόσωπα, μετὰ θερμῆ ἀπὸ τὴν πίστιν καρδιά, μετὰ φωτισμένον νοῦν καὶ μετὰ χέρια καθαρὰ καὶ τίμια, γιὰ νὰ πλημμυρίσῃ καὶ ἡ χώρα μας ἀλλὰ καὶ ἡμεῖς προσωπικὰ ἀπὸ τὸ δημιουργικὸ καὶ σωτηριῶ φῶς τῆς Αναστάσεως.

Χριστὸς Ἀνέστη γιὰ ὅλους καὶ γιὰ ὅλα!

Β. Τσοῦπρας

Ἀπὸ τὸν Τάνταλο στους γονεῖς μου

τοῦ Κων/νου Γανωτῆ, φιλολόγου –συγγραφέως

Τὸ φῶς μῆς ἐλπίδας

Ὁ Ὀρέστης, πού δὲν εἶναι μόνον θῦμα, ἐκφράζει τὸν Ἕλληνα τῆς εἰδωλολατρίας, πού ἡ ψυχὴ του συνθλίβεται ἀπὸ δύο ὀγκόλιθους, τὸν ὀγκόλιθον τῶν ἐπιθυμιῶν (ἤθελε νὰ πάρῃ τὴν ἐξουσία πού τοῦ ἀνήκε) καὶ τὸν ὀγκόλιθον τῆς θρησκείας, πού τοῦ ἐπέβαλε τὴν μητροκτονία. Οἱ ἀδερφεῖς του, Ἠλέκτρα, Χρυσόθεμις καὶ Ἴφιγένεια (τὴν τελευταία τὴν ἀνακάλυψε ζωντανὴ στὴν χώρα τῶν Ταύρων ὁ Ὀρέστης), ἀποτέλεσαν μαζὶ μετὰ τὸν ἀδερφό τους τὴν καινούρια γενιά.

Ἡ μοῖρα τους συνδέεται μετὰ ἐκείνη τῶν παιδιῶν τοῦ Οἰδίποδα, πού τὰ δύο ἀγόρια του, Ἐτεοκλῆς καὶ Πολυνείκης, φορτωμένα μετὰ φοβερὲς κατάρεις τοῦ πατέρα τους σκοτώθηκαν ὁ ἓνας ἀπ' τὸν ἄλλο γιὰ τὴν ἐξουσία, τὰ δύο κορίτσια του ὁμοῦς ἀπέμειναν πραγματικὰ θύματα τῆς οἰκογενειακῆς τραγωδίας.

Ἀκόμα ἓνα ζευγάρι παιδιῶν μᾶς δίνει ἡ μυθολογία, τὸν Φρίξο καὶ τὴν Ἑλλη, θύματα καὶ αὐτὰ τῆς κακῆς μητριάς, πού ἔφερε στὴν οἰκογένειά του ὁ Ἀθάνας. Ἐὰν ἀποκρυπτογραφῆσωμε τὴν μυθολογία ἰδιαίτερα σ' αὐτὰ τὰ σενάρια τῶν παιδιῶν, θὰ δοῦμε νὰ λάμψῃ μέσα στὶς μαυρισμένες ἀπ' τὶς κατάρεις ψυχὲς τὸ φῶς μῆς ἐλπίδας καὶ νὰ ὑπάρχῃ ἡ ἀναζήτησις μῆς παρηγορίας γιὰ τ' ἄθῳρα αὐτὰ παιδιά, πού δὲν ξέρει κανεὶς ἀπὸ πού ἀντλοῦν τὸ ὑψηλὸ καὶ μαρτυρικὸ ἦθος, πού δίνει τὴν ἐλπίδα γιὰ τὴν ἐξοδὸ ἀπὸ τὸν κύκλο τοῦ αἵματος καὶ τῆς κατάρεις.

Ἡ Ἴφιγένεια στὴν Αὐλίδᾳ, ἡ Ἀντιγόνη στὴν Θήβᾳ, ἡ Μακαρία (τῶν Ἡρακλειδῶν) στὴν Ἀττικὴ γῆ μᾶς ἀφήνουν ἓνα ὑπέροχον παράδειγμα ἀγάπης καὶ αὐτοθυσίας γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τὴν οἰκογένεια, πού ἦταν κληιδωμένες ἀπὸ τὴν πιὸ εἰδεχθῆ συμπεριφορὰ τῶν ἡρώων γονιῶν τους. Ὁ Ἕλληνας κόσμος ὄνειρεύεται τὴν σωτηρία του ἀπὸ τὴν ἄθῳρα ψυχὴ τῶν παιδιῶν του.

Γιὰ νὰ φτάσωμε σ' αὐτὴν τὴν παρηγορητικὴν διαπίστωση περάσαμε ἀπὸ μιὰ μακρὰ σειρά φρίκης καὶ ἀποτροπιασμῶν τῆς ζωῆς τῶν πρώτων ἡρώων τοῦ ἀνθρώπινου γένους καὶ θὰ ἀναρωτιόταν κανεὶς γιὰ τὴν νὰ τὰ ξαναφέρωμε στὴν μνήμη μας ὅλ' αὐτὰ. Μὰ ἔαν δὲν ἦταν αὐτὴ ἡ αἴσθησις τῆς ζωῆς στοὺς ἀρχαίους μας προγόνους, πῶς θὰ καταλήγαμε στὴν ἀναζήτησιν τῆς παρηγορίας; Ἡ μυθολογία ἀξίζει τὸν ἐπαινὸν μᾶς, γιὰ τὴν συμβολικὰ μᾶς ἀποκαλύπτει ὅτι αὐτὸς ὁ βίος μᾶς πάνω στὴν γῆ, παρ' ὅλα τὰ χρυσὰ σκῆπτρα καὶ τὰ μεγαλεῖα, εἶναι ἓνας βίος ἐγκλήματος, αἰσχύνης καὶ κατάρεις. Ἀργότερα, μᾶς τὸ ἐξήγησε ἐπιγραμματικὰ ὁ Σοφοκλῆς στὸν «Οἰδίποδα τύραννον», ὅπου βεβαιώνει ὅτι «ὑβρις φυτεύει τύραννον», δηλαδὴ κάθε ἐξουσία γεννιέται ἀπὸ τὴν ἁμαρτία νὰ θέλῃς νὰ ἀποσπάσῃς τὴν εὐτυχία τῶν ἄλλων καὶ νὰ ἀυξήσῃς τὴν δική σου. Καὶ στὸ χορικὸ διαδηλώνει τὴν ματαιότητα τῆς πολυχρυσῆς δόξας ὅλων τῶν γενεῶν. Ἀπαξιώνει ὅλη τὴν ἱστορία πού δείχνει τοὺς ἰσχυροὺς νὰ ποζάρουν μπροστὰ στὸν φακὸ τῆς μετὰ τὰ λόγια «Ἰὼ, γενεαὶ βροτῶν, ὡς ἄρα ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ», δηλαδὴ «ἀλλοίμονο γενιῆς τῶν ἀνθρώπων, γιὰ τὴν σὰς λογαριάζω νὰ ζῆτε ἴσα μετὰ τὸ μηδὲν».

Ὅταν αὐτὰ τὰ λόγια ἀκούγονται ἀπὸ τὸν γίγαντα τῆς ποίησης Σοφοκλῆ στὴν καρδιά τοῦ χρυσοῦ αἰῶνα, καταλαβαίνομε πῶς οἱ πιὸ συνετοὶ Ἀθηναῖοι αἰσθάνονταν τὴν κούφότητα τῶν πολιτικῶν σὰν τὸν Περικλῆ, πού μετὰ τὸν Ἐπιτάφιόν του ζωγράφισε μιὰν Ἀθῆνα πού δὲν ὑποπεύθηκε κἄν τὸ νόημα καὶ τὴν αἰτία, πού εἶχε ἡ ἐλπίδα τῶν υἱῶν καὶ τῶν θυγατέρων τῶν ἡρώων τῆς τραγωδίας. Καὶ ἀκόμη, πῶς μπορεῖ νὰ πάη κανεὶς στὸ σύγχρονο θέατρο πού ἀνεβάζει τραγωδίες, χωρὶς νὰ ξέρη τουλάχιστον αὐτὰ πού περιληπτικὰ ἐξιστόρησα στὶς παραπάνω σελίδες;

Οἱ περισσότεροὶ κρατοῦν μιὰ ὠραιοποιημένη εἰκόνα πού δίνουν τὰ μουσεῖα καὶ δὲν μποροῦν οὔτε θέλουν νὰ καταλάβουν τὰ οὐσιώδη τῆς τραγωδίας. Ἡ χαζοχαρούμενη εἰκόνα τῆς ζωῆς εἶναι ἓνα πρόχειρο καταφύγιον, ἓνα εἶδος ναρκωτικῆς τῆς συνειδήσεως, πού κάνει τὰ πάντα νὰ φαίνεται σὰν ἓνα εἶδος ψυχαγωγίας καὶ τὴν ποικιλία τῶν φαινομένων μέσα στὸ χῶρον καὶ στὸν χρόνον ὡς παραλλαγὰς τοῦ τίποτε. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀστικὴ ψυχολογία, πού καταντᾶ φιλοσοφία ζωῆς.

Ἱεραποστολικά

Ἀκοῦσα! Σημαίνει «Καλῶς ἦρθες»

συνέχεια ἀπὸ τή σελ. 1

στὴν περίπτωση ἐλλείψεως αὐτῆς τῆς στήριξης, χάνομε ὅτι κερδίσαμε ἐπενδύοντας στὴν οἰκοδόμησιν καὶ δὲν μποροῦμε νὰ τα λειτουργήσωμε σε βάθος χρόνου. Αὐτὸ εἶναι τὸ πιο δύσκολο στοιχεῖον καὶ ονομάζεται λειτουργικὰ ἔξοδα. Εἶναι ἓνα ζήτημα πού λίγοι ἀνθρώποι τὸ προσέχουν καὶ δίνουν σημασία καὶ ουσιαστικὰ πρόκειται γιὰ τοὺς ἀνθρώπους πού δὲν ἔχουν μόνον μάτια γιὰ νὰ βλέπουν, ἀλλὰ ἔχουν οπτικὴ καὶ διορατικότητα καὶ δὲν ἐγκλωβίζονται σε μιὰ εἰκόνα μόνον, ἀλλὰ ἡ εἰκόνα γίνεται ἀφορμὴ γιὰ προβληματισμὸν καὶ δράσιν.

Ἀγαπητὰ μέλη καὶ υποστηρικτὲς τῆς Ἀδελφότητος Ὀρθοδόξου Ἐξωτερικῆς Ἱεραποστολῆς, εἴστε ἀνθρώποι πού σας χαρακτηρίζει ἡ διορατικότης καὶ ἡ δράσις καὶ γι' αὐτὸ ἀσχοληθήκατε μετὰ τὴν Ἐξωτερικὴ Ἱεραποστολή. Ὁ καλὸς μᾶς Θεὸς νὰ σας εὐλογεῖ καὶ νὰ σας χαριτώνει! Σας εἶμαι ευγνώμων, διότι πολλές φορὲς μᾶς ἀπεγκλωβίζετε ἀπὸ τὰ προβλήματα πού ἀντιμετωπίζουμε στὸ χῶρον τῆς διακονίας μᾶς μετὰ τὸ δικὸν σας τρόπον καὶ γιὰ αὐτὸ σας ευχαριστῶ.

Ὁ ἀδελφός σας στὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ
Ὁ Ἀκκρας Νάρκισσος

Ἡ Σταύρωσις καὶ ἡ Ἀνάστασις τῆς Εἰρήνης

Ἡ ζωντανὴ καὶ ἐαρινή, ἡ ὁμορφὴ Εἰρήνη,
ὅλους τοὺς εὐεργέτησε καὶ ὅλοι τὴν ἀδικήσαν.
Ἰούδας τὴν ἐπρόδωσε, ὁ Πέτρος τὴν ἀρνίεται
ὁ ὑπὸ κτυπᾶ, οἱ σύνεδροι τὴν βρίζουν.
Καὶ μέσα στὸ Πραιτώριον φρικτὸ παίζεται δράμα.
Ἐκεῖ τὸ δίκαιον χάνεται μπροστὰ στὴν ἐξουσία.
Ἐξω οἱ ὄχλοι ἐκραζαν σκληρὰ τὸ «Σταυρωθήτω»
καὶ ὁ Πιλάτος νίβοντας τὰ χέρια ὑπογράφει.
Στήνουν σταυρὸν στὸ Γολγοθᾶ, σταυρώνουν τὴν Εἰρήνην.
Ὁ ἥλιος ἐσκοτεινίσθη, ἡ γῆ σιέται καὶ τρέμει.
Κι ἡ Εἰρήνη πάνω στὸ σταυρὸν χέρια ἀπλωμένα,
Θεὸς ἐνώνει μ' ἄνθρωπον καὶ ἀνθρώπους μετὰξὺ τους.
Τὸ αἷμα φέρνει λύτρωσιν, ζωὴ ὁ θάνατος τῆς
καὶ ἔγινε ὁ τάφος θάνατος τοῦ ἴδιου τοῦ θανάτου.
Πρῶτ' ἄπρῶτ' τὴν Κυριακὴν τὴν μίαν τῶν Σαββάτων,
μετὰ μύρα οἱ μαθήτριες σὰν πήγαιναν στὸν τάφον,
ἐκεῖ πού συλλογίζονταν τὴν πέτρα ποῖος θὰ σύρῃ.
βλέπουν τὸν τάφον ἀνοικτὸν καὶ ἄδειον νὰ εἶναι μέσα.
Ἄγγελος τοὺς ἐμήνυσε χαρᾶς τὸ εὐαγγέλιον,
τὸν Ἄδῃ πῶς ἐνίκησε ἡ Εἰρήνη καὶ ἀνέστη.
Ἀνάστασις χαρίζοντας καὶ σ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους,
ὅλα τὰ λούζει μετὰ τὸ φῶς, τὰ ντύνει μετὰ εἰρήνην.
Χριστὸς Ἀνέστη ἀδέρφια μᾶς, ἀνέστη καὶ ἀνασταίνει,
μᾶς χαίρει, μᾶς εὐλογεῖ, «Εἰρήνην ὑμῖν» μᾶς λέγει.

Ἀπὸ τὴν συλλογὴν «Γιὰ νὰ ἔχωμε εἰρήνην»

ΕΠΑΛΞΙΘΙΟ ΜΗΝΙΑΙΑ ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΜΟΡΦΩΤΙΚΗ ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ

Ἰδιοκτησία: Πολιτιστικὴ καὶ Κοινωνικὴ Κίνηση «Ἐπάλξεις»
Ἐκδότης: Βασίλειος Τσοῦπρας, Θεολόγος Κοινωνιολόγος
Γραφεῖα: Ζήνωνος 3, 104 31 Ἀθῆνα
Τηλέφωνα: 210 52 30 948, 210 24 69 152
e-mail: epalxeis@otenet.gr • ἴστοσελίδα: www.epalxeis.gr

Προαιρετικὲς Εἰσφορὲς- Ἐμβάσματα: ΕΠΑΛΞΕΙΣ

Έργατική Πρωτομαγιά

συνέχεια από τη σελ. 1

θησκευτικής αποχρώσεως. Είναι δὲ παράδοξο ὅτι ἡ Ἐκκλησία, ἀντιθέτως μὲ ὅ, τι ἔχει πράξει μὲ ἄλλες τέτοιες ἐκδηλώσεις (25η Μαρτίου, 24η Ιουνίου, 23η Σεπτεμβρίου, 25η Δεκεμβρίου), δὲν ἀντικατέστησε τὴν ἑορτὴ τῆς 1ης Μαΐου μὲ ἄλλη χριστιανικὴ ἑορτή.

Τοῦτο ἴσως διότι εἶχε ἀπολεσθῆ νωρὶς ὁ εἰδωλολατρικὸς τῆς χαρακτῆρας καὶ παρέμενε, ὅπως προαναφέραμε, ὡς ἑορτὴ ἀγάπης καὶ θαυμασμοῦ πρὸς τὸν θρίαμβο τῆς δημιουργίας. Προσφάτως, μόνον, ἐγινε σκέψη ἀπὸ πολλοὺς Χριστιανοὺς νὰ καθιερωθῆ ἡ 1η Μαΐου ὡς ἑορτὴ πρὸς τιμὴν τοῦ ἐργάτου Ἰησοῦ. Ὁρθότερο ὅμως θὰ ἦταν ἔαν καθιερόταν πρὸς τιμὴν τοῦ δημιουργοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ, γιὰ νὰ μὴν ἐνθυμούμεθα μόνον τὴν ἐργασία τοῦ Κυρίου ὡς ἀνθρώπου στὸ ἐργαστήριο τοῦ Ἰωσήφ, ἀλλὰ καὶ τὴν δημιουργικὴ ἐνέργεια τοῦ φυτοουργοῦ τῆς κτίσεως, γιὰ νὰ ποιῆση καὶ ὠραῖση τὴν φύση τοῦ παντός ὡς Θεός.

Ἔτσι, πλέον θὰ θεωρῆται ἡ ἡμέρα αὐτὴ ὄχι ὡς φυσιολατρικὴ ἑορτὴ ἀλλὰ ὡς ἡμέρα λατρείας τοῦ Κτίσαντος καὶ αἰεὶ ἐργαζομένου γιὰ τὴν συντήρηση καὶ ἀναδημιουργία τοῦ κόσμου Θεοανθρώπου Ἰησοῦ. Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, καὶ ὡς ἡμέρα ἐργασίας δὲν θὰ ἀναφέρεται αὐτὴ σὲ αἵματηρὰ γεγονότα καὶ στὶς ἀλληλοσυγκρούσεις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ θὰ ὑπενθυμίζεται σὲ ὅλους ἡ φύση καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐργασίας, γιὰ νὰ ἀποφευχθοῦν τὰ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα τῆς πείρας τοῦ παρελθόντος. Τί ὠραῖο πρᾶγμα θὰ ἦταν ἔαν κατὰ τὸν ἐσπερινὸ τῆς ἑορτῆς αὐτῆς ἀκουγόταν καὶ ἐρμηνεύονταν ὁ Προοιμιακὸς Ψαλμὸς, ὁ ὕμνος τῆς δημιουργίας μὲ τὸ «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα σου, Κύριε. Πάντα ἐν σοφίᾳ ἐποίησας», κατὰ δὲ τὴν πρωΐα τῆς ἑορτῆς νὰ ἀκουγόταν ἡ περικοπὴ τοῦ Κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγελίου «Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ... καταμάθετε τὰ κρίνα τοῦ ἀγροῦ...» (στ' 26-28), ὡς καὶ ἡ περικοπὴ ἐκ τοῦ Αποστόλου Παύλου «εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω» (Β' Θεσ. γ' 10). Τότε, οἱ χριστιανοὶ δὲν θὰ ἀρκοῦνταν μόνον στὴν συλλογὴ ἀνθέων καὶ στὴν κατασκευὴ στεφάνων, ἀλλὰ καὶ στὴν διὰ λόγου καὶ ἔργου δόξα τοῦ εὐλογούντος καὶ πληθύνοντος τὰ σύμπαντα Λόγου τοῦ Θεοῦ. Τότε, γενικῶς οἱ ἄνθρωποι δὲν θὰ ἀρκοῦνταν μόνον στὴν διεκδίκηση τῶν κοινωνικῶν των δικαιωμάτων ἀλλὰ καὶ στὴν ἐπιτέλεση τῶν ἠθικοκοινωνικῶν καθηκόντων, ἐκ τῆς παραλείψεως τῶν

ὁποίων ὡς καὶ ἐκ τῆς ὑπαρχούσης ἀδικίας ἐξαναγκάστηκαν οἱ ἐργάτες νὰ δημιουργήσουν τὰ λεγόμενα ἐργατικά κινήματα.

Τὸ πρῶτο ὠργανωμένο ἐργατικὸ κίνημα ἔλαβε χώρα τὴν 1ην Μαΐου 1886 στὴν Ἀμερικὴ, μὲ γενικὴ ἀπεργία τῶν ἐργατῶν πρὸς διεκδίκηση τοῦ ὀκταώρου τῆς ἐργασίας μὲ τὸ περίφημο σύνθημα «Ὀκτῶ ὥρες ἐργασία, ὀκτῶ ὥρες ἀνάπαυση καὶ μόρφωση καὶ ὀκτῶ ὥρες ὕπνος». Κατὰ τὴν ἀπεργία αὐτὴν, ἡ ὁποία ἔλαβε ὀξύτατο χαρακτῆρα, κυρίως στὸ Σικάγο, προκλήθηκαν συγκρούσεις μὲ τοὺς ἀστυνομικούς, κατὰ τὶς ὁποῖες φονεύθηκαν ἑκατοντάδες ἐργατῶν. Ἀπὸ τὸ 1889, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ διεθνoῦς ἐργατικοῦ καὶ σοσιαλιστικοῦ συνεδρίου τῶν Παρισίων, ἡ πρώτη Μαΐου ὠρίστηκε ὡς διεθνὴς ἐργατικὴ ἑορτὴ, σὲ ἀνάμνηση αὐ-

τῆς τῆς μεγάλης ἀπεργίας. Ἀπὸ τὸ 1890 σὲ ὅλες τὶς χώρες τοῦ κόσμου ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἀποτελεῖ εὐκαιρία ἐπιδείξεως τῆς δυνάμεως τῆς ἐργατικῆς τάξεως διὰ παρελάσεων τῶν ἐργατῶν καὶ διὰ μερικῆς ἢ ὀλικῆς ἀποχῆς ἀπὸ ἐργασίας. Κατὰ τὴν δευτέρη ἑορτασθεῖσα ἐργατικὴ Πρωτομαγιά τοῦ 1891 ἐγινε μεγάλη ἀπεργία τῶν ὑφαντουργῶν στὸ Φουρμί τῆς Γαλλίας καὶ κατὰ τὶς ταραχὲς πού ἐπακολούθησαν φονεύθηκαν ἑννέα καὶ πληγώθηκαν ἑνενηντα ἀπεργοί. Κατὰ τὰ μεταπολεμικὰ ἔτη, ἡ ἀπαγόρευση τῶν ἐκδηλώσεων τούτων ἀπὸ τὶς διάφορες κυβερνήσεις γίνεται συχνὰ ἀφορμὴ συγκρούσεως μεταξὺ ἐργατῶν καὶ ἀστυνομίας. Στὴν Ἑλλάδα κατὰ τὸν ἑορτασμὸ τῆς Πρωτομαγίας τὸ 1924 ἐπὶ κυβερνήσεως Ἀλ. Παπαναστασίου φονεύθηκε στὴν πρωτεύουσα ἕνας ἐργάτης ἀπὸ τὸν Στρατό, ὁ ὁποῖος ἔβαλε κατὰ τῶν ἐργατῶν στὸ κέντρο τῆς πόλεως.

Ἐπειδὴ λοιπὸν δὲν ἔχει κατανοηθῆ ἡ φύση καὶ ὁ σκοπὸς τῆς ἐργασίας καὶ ἐπειδὴ τὰ δικαιώματα τῶν ἐργαζομένων συνήθως καταπατῶνται ἀπὸ ἄλλους ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι καὶ αὐτοὶ ἐργάζονται ἀλλ' ὄχι γιὰ νὰ παράγουν, ἀλλὰ γιὰ νὰ καρπωθοῦν τὴν παραγωγὴ τῶν κατ' ἐξάρτηση ἐργαζομένων, γι' αὐτὸ ὑπάρχει ἡ μεγάλη ἀντίθεση μεταξὺ ἐργατῶν καὶ τῶν λεγομένων ἐργοδοτῶν.

...Ἡ ἀντιδικία αὐτὴ δύναται νὰ ἀρθῆ, ἔαν γίνῃ κατανοητὸ ἀπὸ ὅλους – ἐργάτες καὶ ἐργοδοτές – ὅτι ἡ ἐργασία εἶναι δημιουργικὴ ἐνέργεια τοῦ ψυχοσωματικοῦ ἀνθρώπου πρὸς τὸ ζῆν, τὸ εὖ ζῆν καὶ τὸ κατ' ἄμφω, ψυχῇ τε καὶ σώματι, προάγεσθαι καὶ ὄχι μέσο ἐκμεταλλεύσεως.

«Οἱ ἀγῶνες τῶν Θεολόγων τότε καὶ σήμερα»

Τὸ Σάββατο 16 Ἀπριλίου στὶς 6:00 μ.μ., στὴν κεντρικὴ αἴθουσα τῶν Ἐπάλλεων, Ζήνωνος 3, Ὀμόνοια, πραγματοποιήθηκε ἐκδήλωση μὲ τὸ ὡς ἄνω θέμα, ἐπ' εὐκαιρία τῆς ἐπετείου τῶν Φοιτητικῶν Θεολογικῶν Ἀγῶνων τοῦ 1962, πού ἐπηρέασαν τὴν ἐκπαιδευτικὴ κατάσταση στὴν ἐποχὴ τους καὶ ἀπετέλεσαν τὸ προοίμιο ὅλων τῶν μετέπειτα κοινωνικῶν ἀγῶνων. Ὡμίλησαν οἱ: **Κωνσταντῖνος Σπαλιώρας**, Δρ. Θεολογίας, Πρόεδρος τῆς **Πανελληνίου Ἐνώσεως Θεολόγων**, μὲ θέμα: «Τὸ μάθημα τῶν Θρησκευτικῶν σήμερα», **Βασίλειος Τσούπρας**, ὑπεύθυνος τῶν Ἐπάλλεων, ἐκ τῶν πρωταγωνιστῶν τοῦ ξεσηκωμοῦ τῶν φοιτητῶν Θεολόγων τὸ 1962, μὲ θέμα: «Τὸ μῆνυμα τῆς Θεολογίας στὴν κοινωνία καὶ στὴν πολιτεία», **Αθανάσιος Κουρταλίδης**, Φιλολόγος-Συγγραφέας, πρ. Σχολικὸς Σύμβουλος, μὲ θέμα: «Ὁ ἀπόηχος τῶν ἀγῶνων

τοῦ 1962», καὶ **Λάμπρος Σκόντζος**, Θεολόγος-συνεργάτης τῆς Ἱ.Μ. Πειραιῶς, μὲ θέμα: «Ἡ γενιά τῶν Θεολόγων τοῦ '80. Νέες προκλήσεις-νέοι ἀγῶνες». Ἐπίσης, στὴν ἐκδήλωση παρέστη καὶ ἀπηύθυνε χαιρετισμὸ ὁ γνωστὸς γιὰ τὴν μαχητικότητά του διδάσκαλος καὶ ἀρθρογράφος **κ. Δ. Νατσιός**.

Τὴν ἐκδήλωση συντόνισε ὁ **Γεώργιος Τσούπρας**, Δρ Θεολογίας-Ἐκπαιδευτικὸς. Κοινὴ διαπίστωση τόσο τῶν ὀμιλητῶν ὅσο καὶ ὅλων τῶν συμμετεχόντων ἦταν ὅτι μόνον μέσα ἀπὸ συνεχεῖς ἀγῶνες καὶ διαρκεῖς προσπάθειες ἐπιτυγχάνεται ἡ ἀνόρθωση τῶν ἐκκλησιαστικῶν καὶ γενικῶς τῶν κοινωνικῶν καὶ ἔθνικῶν ζητημάτων, κάτι πού δὲν πρέπει ποτὲ νὰ λησμονῆ ὁ νῦν ἰδιαίτερος δοκιμαζόμενος ἑλληνικὸς λαός.

Ἡ ἀληθινὴ χαρὰ

Συνεχῶς ἀκοῦμε, ἀγαπητοὶ μας φίλοι, τοὺς ἀνθρώπους, κυρίως σὲ περιόδους μεγάλων ἑορτῶν νὰ εὐχόνται ὁ ἕνας στὸν ἄλλο, ἐκτὸς ἀπὸ τὰ «Χρόνια πολλά» καὶ ἄλλες συναφεῖς εὐχές, ὅπως ὑγεία, χαρὰ, μακροήμερευση.

Πάντοτε ἀναρωτιόμουν ἔαν ὅλες αὐτὲς οἱ εὐχές εἶναι εὐλογες καὶ εὐστοχες, ἐφ' ὅσον ἐν τῷ κόσμῳ θλίψιν ἔχομεν (πρβ. Ἰωάν. ιστ', 33), ἡ δυνάμις μας ὡς Χριστιανῶν ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται (πρβ. Α' Κορ., ιβ', 9) καὶ πάντα ἰσχύομεν ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντι Χριστῷ (πρβ. Φιλίπ. δ', 13). Ὅσο γιὰ τὰ χρόνια μας, γιὰ νὰ εἶναι πολλά καὶ ἐπομένως γεμᾶτα βάσανα καὶ ἁμαρτίες, ἀφοῦ ὁ Χριστὸς μᾶς ἔχει χαρίσει τὴν αἰώνια ζωὴ. Βεβαίως, θὰ σκέφτεσθε καὶ ἐσεῖς, ὅπως καὶ πολλοὶ ἀπόμαχοι, ὅτι ἡ ζωὴ εἶναι γλυκιά, ἀκόμη καὶ μὲ τὶς δυσκολίες τῆς, ὅμως ἡ ζωὴ αὐτὴ ἔχει ἕνα τέλος καὶ καλὸ θὰ εἶναι νὰ τὴν ζοῦμε ὄχι πρὸς ἐκπλήρωση ὅλων μας τῶν ἐπιθυμιῶν, πού πράγματι δὲν ἔχουν τέλος, ἀλλὰ μὲ τὴν προοπτικὴ τῆς ἄλλης, τῆς αἰωνιζούσης ζωῆς.

Εὐκαιρία εἶναι, λοιπὸν, καθ' ὅσον οἱ ἡμέρες τῆς Λαμπρῆς πού διανύομε εἶναι ἡμέρες χαρᾶς, νὰ δοῦμε πῶς προσεγγίζεται ἡ ἐννοια τῆς «χαρᾶς», καὶ μάλιστα τῆς ἀναστάσιμης χαρᾶς, μέσα ἀπὸ τὶς γραφές. Ὅταν οἱ μαθητῆρες τοῦ Κυρίου ἀκούσαν ἀπὸ τὸν ἄγγελο ὅτι ἀνέστη ὁ Κύριος, ἐξῆλθαν ἀπὸ τὸ μνημεῖο «μετὰ φόβον καὶ χαρᾶς μεγάλης» (Ματθ., κ', 8), γιὰ νὰ εὐαγγελιστοῦν πρῶτες τὸ ἀναστάσιμο μῆνυμα στοὺς ἄλλους μαθητές. Καὶ καθὼς ἐπορεύοντο πρὸς αὐτοὺς καὶ τὶς ἀπήντησε ὁ Κύριος, τοὺς ἀπηύθυνε τὸν χαιρετισμὸ: «Χαίρετε» (ὁ.π., 9) καὶ, γιὰ νὰ τὶς ἐνθαρρύνῃ στὸν εὐαγγελισμό, τοὺς εἶπε: «Μὴ φοβῆσθε» (ὁ.π. 10), καθ' ὅσον ὁ φόβος τῶν Ἰουδαίων, μέχρι τὸ μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως νὰ ἐδραιωθῆ, ἦταν ἀκόμη αἰσθητός. Ἀλλὰ καὶ ὅταν ὁ Κύριος ἐμφανίζεται στὴν ὁμίγηρη τῶν μαθητῶν «κεκλεισμένων τῶν θυρῶν» ἐξ αἰτίας τοῦ ἰδίου φόβου, οἱ μαθητῆς «ἐχάρησαν ἰδόντες τὸν Κύριον», πού τοὺς ἀπευθύνει τώρα τὸν χαιρετισμὸ «Εἰρήνη ὑμῖν» (Ἰωάν., κ' 19-20).

Ἡ χαρὰ λοιπὸν πού σκορπίζει ὁ Κύριος, πού εἶναι ὁ ἴδιος ἡ Εἰρήνη (πρβ. τὸν ὕμνο τῶν Ἀγγέλων κατὰ τὴν γέννησή Του: «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη...»), γι' αὐτὸ παρέχει τὴν εἰρήνη, καὶ τὸ φῶς τῆς Ἀναστάσεως πού λάμπει σύγκαιρα παντοῦ ὑπερισχύουν τελικὰ τοῦ ἀνθρωπίνου φόβου, καταλύουν τὸ σκότος καὶ κάνουν τὸν ἄνθρωπο μέτοχο καὶ κοινωνὸ τῆς αἰδίου καὶ ἀτέριμης χαρᾶς (Ἰωάν. ιε', 11-12). «Νῦν γὰρ τὰ πάντα πεπληρωται φῶτος, οὐρανός τε καὶ γῆ καὶ τὰ καταχθόνια», ὅπως ἐξ ἄλλου τονίζεται καὶ στὸ κύριο ἄρθρο. Καὶ αὐτὸ τὸ φῶς κάνει τὰ πάντα καινὰ, τὸ σύμπαν ὀλόκληρο καὶ τὰ δημιουργήματα, ὅλα ἀνακαινίζονται μετὰ ἀπὸ τὴν ἀνάσταση καὶ χαροποιοῦνται. Αὐτὴ εἶναι ἐπομένως ἡ χαρὰ τῆς Ἀναστάσεως, ἡ καινὴ καὶ κοινὴ χαρὰ, στὴν ὁποία μετέχουμε ὅλοι ὅσοι δεχόμεστε τὸ λυτρωτικὸ μῆνυμά της.

Τὴν ἀναστάσιμη αὐτὴν χαρὰ τὴν νοιώθουν βεβαίως σ' ὅλο της τὸ μεγαλεῖο οἱ ἄπλοῖ, ἀγνοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἄνθρωποι καὶ τὰ παιδιὰ, ἐφ' ὅσον βεβαίως καὶ αὐτὰ δὲν ἔχουν ἀκόμη ἀλωθῆ ἀπὸ τὴν ἄλλη, τὴν κοσμικὴ καὶ καταναλωτικὴ χαρὰ, πού τοὺς προσφέρουν μὲν, ἔστω καὶ πρόσκαιρα, τὰ ὑλικά ἀγαθὰ, ἡ ὁποία ὅμως ἐξαντλεῖται γρηγόρα λόγῳ τοῦ κενοῦ πού τοὺς δημιουργεῖται ἀπὸ τὴν ἀπουσία πολλῶν περισσοτέρων.

Καὶ ὅλοι φυσικὰ οἱ ἄνθρωποι, ἔαν βιώνουμε τὸ μῆνυμα τῆς Ἀναστάσεως μὲ ὅλο μας τὸ εἶναι θὰ ζοῦσαμε διαρκῶς σὲ μιὰ διενεκή χαρὰ, τὴν ὁποῖαν ἀσφαλῶς οὐδεὶς θὰ μποροῦσε νὰ ἀρῆ ἀφ' ἡμῶν (Ἰωάν. ιστ', 22), καθ' ὅτι θὰ ἤμασταν πλήρεις καὶ πεπληρωμένοι χαρᾶς (Ἰωάν. ιστ', 24), ζῶντες πάντοτε μὲ τὸν Χριστὸ μέσα μας καὶ γύρω μας, ὅπως ζοῦσαν καὶ οἱ πρῶτοι χριστιανοὶ στὶς κοινότητες, κοινωνοῦντες Χριστὸ «ἐν ἀφελότητι καρδίας» καὶ ζῶντες μὲ ἀγάπη καὶ ἀλληλεγγύη ἀνάμεσά των, ἐκπληρώνοντας δηλ. τὸ σταυροαναστάσιμο μῆνυμα τῆς πίστεως πρὸς τὸν Θεὸ καὶ ταυτοχρόνως τῆς ἀγάπης πρὸς τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους.

Τότε καὶ ἡ εὐχὴ «Χριστὸς Ἀνέστη, χαρὰ μου» τοῦ Ἁγίου Σεραφεῖμ τοῦ Σάρωφ, πού ζοῦσε πραγματικὰ σὲ μιὰ διαρκὴ ἀναστάσιμη χαρὰ καὶ τὴν εὐχόταν ἐκ βάθους καρδίας καὶ γιὰ τοὺς συνανθρώπους του, θὰ ἐλάμβανε σάρκα καὶ ὀστὰ καὶ γιὰ τοὺς ὑπολοίπους ἐξ ἡμῶν, ἀφοῦ ὅλοι θὰ βιώνουμε πραγματικὰ καὶ παντοτινὰ τὴν μοναδικὴ καὶ ἀληθινὴ ἐν Χριστῷ χαρὰ, τὴν τόσο διαφοροτικὴ ἀπὸ τὶς ψεύτικες καὶ ἐφήμερες ἐπίγειες χαρές.

Σοφία Μπεκροῦ, φιλόλογος - θεολόγος

Ανάσταση και επανάσταση

συνέχεια από τη σελ. 1

Το φως λοιπόν αυτό της Αναστάσεως έρχεται ως διαρκής επανάσταση να διαλύσει το σκότος της φθοράς και της καταστροφής. Έρχεται ως αγάπη κατά του μίσους, ως καλωσύνη κατά της κακίας, ως ήθικη ζωή κατά της ανηθικότητας, ως δικαιοσύνη κατά της αδικίας, ως αλληλοσυμπλήρωση κατά της αλληλοεξοντώσεως, ως αλληλοβοήθεια κατά της εκμεταλλεύσεως ατόμων και λαών.

Διά τουτο θα ακούγεται πάντοτε «*Αναστήτω ο Θεός και διασκορπισθήτωσαν οι έχθροί αυτού...*». Έφ' όσον υπάρχει ανάσταση μέσα στον άνθρωπο, υπάρχει ταυτοχρόνως και η επανάσταση έναντι όλων των δυνάμεων του σκότους, του μίσους και της αδικίας και εντός του και γύρω του.

Πρέπει ή στάση και ή ανταρσία του πρώτου ανθρώπου κατά του Θεού να εκλείψουν, ή αδελφοκτονία να παύσει, ή πόλεμος να σταματήσει και ή ειρήνη Θεού και ανθρώπων και ανθρώπων μεταξύ των να βασιλεύσει. Γι' αυτό, έρχεται ο χριστιανισμός ως Ανάσταση και Επανάσταση, για να εξαλείψει μέσα από την ζωή προσώπων και συνόλου κάθε τι, το οποίο εμποδίζει την επικράτηση της ειρήνης και της αγάπης.

Το έρώτημα όμως το οποίο προβάλλεται συνήθως είναι, γιατί ο χριστιανισμός δεν κατώρθωσε επί δύο χιλιάδες έτη περίπου να αναστήσει την ανθρωπότητα και να ευδοκιμήσει ή επανάσταση της αγάπης. Το αμείλικτο τούτο έρώτημα έρχεται ως καταπέλτης έναντιον κυρίως ήμων των σημερινών χριστιανών, οι οποίοι μάλιστα, κατόπιν των μεγάλων σκανδάλων και έκτροπων διαφόρων «έκπροσώπων» του χριστιανισμού, παραμένουμε αναπολόγητοι και δεν μπορούμε να βρούμε την απάντηση σ' αυτό.

Και όμως υπάρχει απάντηση. Το κατάντημα του σύγχρονου κόσμου οφείλεται στο γεγονός ότι οι χριστιανοί έπαυσαν κατά πλειονότητα να έχουν μέσα των διαρκή την Ανάσταση του Κυρίου και να αγωνίζονται σε μία διαρκή επανάσταση κατά της άμαρ-

τίας, αδικίας και εκμεταλλεύσεως, όπως έπρατταν οι πρώτοι χριστιανοί, οι μάρτυρες, οι όμολογητές και οι θείοι Πατέρες της Έκκλησίας. Και όχι μόνον αυτό, πολλάκις οι λεγόμενοι χριστιανοί συμμάχησαν με τις δυνάμεις του κακού, κατέπνιξαν το δίκαιο, κατεπρόδωσαν τα ιερά και τα όσια της πίστεως, έναντιώθηκαν προς τα δικαιώματα και συμφέροντα του ανθρώπου ως προσώπου και ως κοινωνίας και έγιναν άφορμή να βλασφημηθεί το όνομα του Χριστού στους λαούς και να θεωρηθεί ο χριστιανισμός ως ή θρησκεία της όπισθοδρομήσεως και ως όργανο των εκμεταλλευτών.

Ποιός δέν γνωρίζει την προδοσία του Παπισμού στην Δύση, την συμπεριφορά της Ρωσικής Έκκλησίας από την εποχή του Μ. Πέτρου και την κατάσταση της Έκκλησίας της Ελλάδος από το 1833 και έντεϋθεν; Ποιός δύναται να λησμονήσει το λιβανωτό και το εύχολόγιο έλλήνων κληρικών και άλλων ύπευθύνων χριστιανικών όργανώσεων κατά την πρόσφατη σκοτεινή έπταετία και το σφισ-

χταγκάλιασμά των με τους εκπροσώπους της αντιχρίστου - ψευδοχρίστου χούντας; Έπειδή λοιπόν έμεις οι Χριστιανοί δέν έχομε μέσα μας και γύρω μας διαρκή ανάσταση και επανάσταση, γι' αυτό ο κόσμος δέν άνεστήθη ακόμη, γι' αυτό άτομα και λαοί παραμένουν παράλυτοι και νεκροί, αλληλοεκμεταλλεζόμενοι και αλληλοεξοντούμενοι.

Αλλά, αγαπητοί μας αναγνώστες, ο Χριστός άνέστη, δέν δύναται το φως να νικηθή από το σκότος. Γι' αυτό, καλεί όλους έμās και τώρα και πάντοτε σε μία διαρκή έσωτερική ανάσταση, για να συντελεσθή και ή μεγάλη επανάσταση κατά του κακού για την επικράτηση της ειρήνης και της αγάπης.

Όσοι θέλουν λοιπόν να αντικρύσουν ένα καλύτερο μέλλον για την ανθρωπότητα, καλύτερες μέρες στον κόσμο, πρόοδο σε όλους τους λαούς και εύλογία στην πατρίδα μας, ας αγωνισθούν να επικρατήσει μέσα μας και γύρω μας το φως του Ευαγγελίου, το φως της Αναστάσεως και το πυρ της δικής του επαναστάσεως.

Κλαυσίγελο

Πραμάτειες και διαπραγματεύσεις

- Που είσαι, κυρά-Γιώργαινα; Πώς πάει ή πραμάτεια σου; Κινείται, κινείται ή άγορά;

- Έδώ είμαι, κυρά-Μήτραινα. Έδώ είμαι και κλαίω την μοίρα μου. Ούτε ή άγορά κινείται, ούτε ή πραμάτεια μου ζητιέται.

- Μά, τί λές, κυρά-Γιώργαινα; Έγώ έμαθα ότι κάνεις καινούργιες διαπραγματεύσεις για νέες πραμάτειες.

- Ποιές πραμάτειες, κυρά-Γιώργαινα! Τις διαπραγματεύσεις τις κάνουν τα άφεντικά, για να με ξεπουλήσουν και έμένα την ίδια, και μάλιστα όσο-όσο. Μου είπαν μάλιστα ότι θα με κουρέψουν κιόλας. Έτσι πού με κατήντησαν, κλάψε με, αδερφούλα μου.

- Λές, κυρά-Γιώργαινα, να με περιλάβουν και έμένα; Έγώ δέν έχω τίποτα, τί να μου πάρουν;

- Θα πάρουν έσένα την ίδια, κακομοίρα μου, για να τους πλένης τα πόδια και ό,τι άλλο σου ζητήσουν.

- Τί λές, κυρά-Γιώργαινα; Χωρίς διαπραγματεύσεις;

- Ασφαλώς, με διαπραγματεύσεις, κυρά-Μήτραινα. Πώς άλλοιως θα φανή ότι ξεπουλιέσαι με την θέλησή σου; Έκτός εάν...

ή τσούχτρα

Ευχαριστήριες επιστολές

Για το άποσταλθέν νέο βιβλίο των Έπάλξεων «Η Έξοδος Ακολουθία» ως και για την Ανάσταση του Κυρίου μας λάβαμε εύχες από τους:

- Μακαριώτατο Αρχιεπίσκοπο Αθηνών κ. Γερώνυμο,
- Σεβασμιώτατο Αρχιεπίσκοπο Κρήτης κ. Ειρηναίο,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Πειραιώς κ. Σεραφείμ,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Δράμας κ. Παύλο,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ξάνθης & Περιθωρίου κ. Παντελεήμονα,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μεγάρων & Σαλαμίνος κ. Κωνσταντίνο,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Ίεραπότνης & Σητειάς κ. Εγγένιο,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαρωνείας & Κομοτηνής κ. Παντελεήμονα,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Βελεστίου κ. Δαμασκηνό,
- Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Θεσσαλιώτιδος & Φαναριοφανείων κ. Τιμόθεο.

Δραστηριότητες των Έπάλξεων

Επίκαιρες όμιλίες

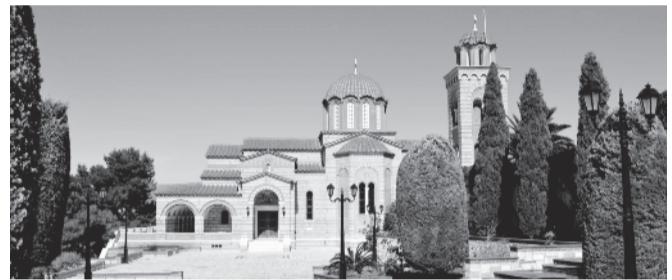
Στην κεντρική αίθουσα των Έπάλξεων, Ζήνωνος 3, Όμονοια, έλαβαν χώρα οι ακόλουθες όμιλίες:

Το **Σάββατο 2 και 9 Απριλίου** και ώρα **7:00 μ.μ.** «*Ο Σταυρός στην ζωή μας*» και «*Θεολογική και κοινωνική ανάλυση του Ακαθίστου Ύμνου*», αντίστοιχως, με όμιλητή τον κ. Β. Τσούπρα.

Την **Τετάρτη 13 Απριλίου** και ώρα **6:00 μ.μ.** στον Ι. Ν. του Αγ. Κωνσταντίνου Όμονοίας, στο τέλος της Ακολουθίας του Μεγάλου Κανόνος ώμίλησε ο κ. **Βασίλειος Τσούπρας**, θεολόγος - κοινωνιολόγος, με θέμα: «*Η μορφωτική αξία του Μεγάλου Κανόνος*».

Απογευματινό Προσκύνημα

Την **Παρασκευή 15 Απριλίου** πραγματοποιήθηκε προσκύνημα στην Ι. Μ. Αγίου Ιωάννου Μακρυνού στην Μεγαρίδα, όπου συμμετείχαμε στην Ακολουθία του Ακαθίστου Ύμνου. Οι ύπεροχες ψαλμωδίες των

μοναζουσών, ή κατανυκτική ατμόσφαιρα αλλά και ή μαγευτική θέα από τον περιβάλλοντα του μοναστηρίου χώρο συνετέλεσαν στην σωματική, ψυχική αλλά κυρίως πνευματική μας τόνωση, εν όψει της εισαγωγής στην Αγία και Μεγάλη Έβδομάδα, που οδηγεί στην Ανάσταση του Κυρίου και όλων ήμων.

Εορταστική Συνεστίαση

Την **Κυριακή των Βαΐων 24 Απριλίου** και ώρα **13:30 μ.μ.**, με την εύκαιρία της συμπληρώσεως 42 ετών από την έκδοση της έφημερίδος «Έπάλξεις», πραγματοποιήθηκε στην κεντρική αίθουσα των έπετειακή εκδήλωση.

Σχετικώς ώμίλησαν ο ύπεύθυνος των Έπάλξεων κ. Β. Τσούπρας, εκ των πρωτεργατών και συνεχιστών της εκδόσεως, χάρη στις άκνες προσπάθειες του οποίου συντηρείται επί σειρά ετών το όλο έργο, και ή επίσης αγωνίστρια, ύπεύθυνη των Έπάλξεων Αιγάλεω, Μαγδαληνή Κόκορη, ιατρός-θεολόγος, ή οποία αναφέρθηκε σε προσωπικά της βιώματα από την γνωριμία της και την συνεργασία της με τις Έπάλξεις, με έμφαση ιδιαίτερας στην κοινωνική διάσταση του έργου των. Ακολούθησε συνεστίαση με σπιτικά ψαρικά και άλλα εδέσματα και κεράσματα μέσα σε μια ζεστή οικογενειακή ατμόσφαιρα, που μās προετοίμασε κατάλληλα να εισέλθουμε με σεβασμό στην Έβδομάδα των Παθών και να χαρούμε την «κοινήν ανάστασιν», ώστε ενισχυμένοι να συνεχίσουμε το πολιτιστικό και κοινωνικό έργο των Έπάλξεων για το καλό όλων.

Άσημίνα Τσάμου

Αρωγές για τις Έπάλξεις

Σφακιανάκη Ευαγγελία	25	Τεντολούρη Παρασκευή	15
Τσιριμωνάκη Μαρία	25	Ταβουλάρη Αικατερίνη	13
Ρασσιά Χριστίνα	50	Ι.Μ. Καρπενησιού	10
Τερά Μονή Θαψανών	10	Βυθούλας Γεώργιος	300
Άρώνη Μαρία	20	Νικόλαος Ούσταμπασιδης	10
Αθανασιάδης Νάντας	20	Υακίνθη Φιλιππαιού	10
π. Παύλος Ντάνας	10	Μαρία Ρόκα	10
Δημητράτος Ανδρέας	10	Χριστοδουλάκη Ελένη	20
Αντωνίου Θεόδωρος	7	Σκιαδά Εύαnthia	20
π. Θεοδόσιος Δενδρινός	20	Σταύρος Κύζικος	20
Παπαγιάννη Αρετή	10	Ανθούλα Ανακεφάλου	10
Κεφαλάς Κωνσταντίνος	5	Κυριακή Παπανδρέου	10
Κωνσταντάρα Αγγελική	10	Πετρίδου Νίκη	30
Ι.Ν. Παναγίας Βλαχερνών	15	Κατσιρης Δημήτριος	10
Κ.Μ.	20	Χρήστος Δάρας	10
Λιονάκη Στέλλα	15	Μ.Μ.	50

Διαδώστε και στηρίξτε τις Έπάλξεις